

El Principi d'Arquimedes

Autor i director: Josep Maria Miró i Coromina

Sala Beckett/
Obrador Internacional de Dramatúrgia
Del 3 al 29 de juliol

Presentació

Ha arribat el dia que els *Cavallets de mar*, el grup infantil de natació, comencin a nedar sense bombolla. I aquest moment crucial per als més petits de la piscina, aquest moment aparentment feliç, serà el desencadenant perquè surtin a la superfície sospites, dubtes i temors.

L'Anna, la directora del club de natació, demana explicacions a Jordi, l'entrenador dels Cavallets, després que alguns pares s'han queixat de com el noi ha gestionat la negativa a llançar-se a l'aigua d'un dels nens, que no vol fer-ho perquè està espantat. En Jordi assegura que ha actuat amb tacte i que no l'ha renyat ni espantat. El problema, però, és un altre: els pares veuen amb inquietud i preocupació que, per tranquil·litzar-lo, l'hagi abraçat i li hagi fet un petó.

El Principi d'Arquimedes, premi Born 2011

“És un drama de personatges que presenta un conflicte moral, molt vigent en el debat social contemporani. A partir d'una sospita, l'obra desafia l'espectador evidenciant els seus prejudicis. La sospita alimenta la por i aquesta genera violència. És remarcable la fluïdesa i la precisió en la construcció de les escenes i l'originalitat de l'estructura formal del text. L'obra genera un espai que l'espectador ha de completar en el seu imaginari. Sota una aparent simplicitat, té la capacitat de donar profunditat i qualitat evocadora a situacions quotidianes”.

Esteve Miralles, en representació del jurat del XXXVI Premi Born.

Fitxa artística

Autor i director

Josep Maria Miró i Coromina

Intèrprets

Albert Ausellé (Hèctor)

Roser Batalla (Anna)

Rubén de Eguia (Jordi)

Santi Ricart (David)

Escenografia

Enric Planas

Vestuari

Albert Pascual

Il·luminació

David Bofarull (aai)

Disseny de so

Damien Bazin

Construcció d'escenografia

Pablo Paz i Guille Góngora

Fotografia

David Ruano

Ajudant de direcció

Xavier Pujolràs

Alumna en pràctiques de l'Institut del Teatre

Pura Sánchez

Agraïments

Aimar Risques i Piscines Bernat Picornell

Una coproducció de la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia, Grec 2012 Festival de Barcelona i l'Associació Verins Escènics.

L'elaboració d'aquesta obra ha comptat amb un ajut de la Institució de les

Lletres Catalanes. Projecte realitzat amb l'ajut del Premi a Projectes d'escenificació de l'Institut del Teatre.

Sala Beckett

Del 3 al 29 de juliol

Dimarts/Dissabte: 21.30h

Diumenge: 18.30h

Durada: 70 minuts

Preu: 18 euros

Un autor polític

Abans de lliurar-se a l'escriptura dramàtica, Josep Maria Miró i Coromina va fer de periodista durant molt de temps. Tot i que actualment s'ha allunyat d'aquella primera vocació, però, la seva mirada sobre el món continua sent la de l'observador que busca la veritat. Si la seva obra ha estat qualificada sovint de polèmica és precisament perquè s'inspira en la realitat del seu entorn amb la intenció de suscitar el debat.

Aquest compromís, que és la raó fonamental de la seva relació amb el teatre, es percep en la recerca formal de la seva escriptura, que tendeix a reflectir la complexitat del món. Així, rebutja des de les seves primeres peces el teatre fundat en la peripècia, obvi i sense plecs que, sota una aparença de modernitat desacomplexada, en realitat només és una continuació de les vellúries del teatre burgès. Les obres de Josep Maria Miró i Coromina desorienten, pertorben, intranquil·litzen; obren uns nous horitzons en què les coses que veiem semblen adquirir de sobte una espessor que enterboleix progressivament les perspectives. Són una de les més belles cristal·litzacions d'aquest neguit tan particular la simple expectativa del qual constitueix avui una de les poques raons per continuar anant al teatre.

El Principi d'Arquimedes no és una obra sobre la pedofília, que com a molt és un pretext teatral per apuntar a un altre lloc, molt més amunt. Josep Maria Miró i Coromina construeix, dins l'àmbit clorós d'una piscina municipal –paràbola perfecta de la nostra societat asèptica fins a l'excés-, una història a partir d'un fet que no sabem si és o no real: una nena explica als seus pares que ha vist com un entrenador feia un petó a un dels seus companys. Es tracta d'un petó innocent, com no es cansa de repetir l'entrenador, o hi havia realment una intenció morbosa? Els fets són presentats sota dues lectures completament antinòmiques entre si i que romanen immutables de cap a cap de l'obra, de manera que és l'espectador qui ha de resoldre en última instància el difícil dilema.

Tal com es podia apreciar a *La dona que perdia tots els avions* i a *Gang Bang*, a *El Principi d'Arquimedes* torna a aparèixer una constant creativa de Josep Maria Miró i Coromina: l'espectador és empès a prendre una posició, se'l sol·licita perquè participi en el debat social que planteja l'obra. S'ha acabat l'abandonament a la il·lusió teatral i deixar que el dramaturg dicti l'actitud que cal adoptar. Aquesta llibertat retrobada és l'engranatge sobre el qual es basteix la utopia concreta d'un teatre polític que no resulta ni assertiu ni dogmàtic, sinó maièutic.

D'altra banda, però, el problema plantejat per l'obra no és tan sols saber si l'entrenador és culpable o innocent; es tracta també, i sobretot, de preguntar-se quin model de societat s'està imposant a Occident. Preferim viure en un món on encara és permès un gest de tendresa per un infant, encara que així quedin esclertes per als abusos, o preferim una societat de seguretat reforçada que imposa el control dels individus per prevenir qualsevol risc? Aquest és el veritable dilema a què s'enfronten les societats occidentals. La proliferació dels dispositius de seguretat fa pensar que la tria ja està feta.

Així doncs, més enllà del problema social de la pedofília, aquesta obra reflecteix una realitat molt més vasta que s'instal·la sense que ens n'adonem i que el filòsof Gilles Deleuze associa amb l'emergència d'un nou feixisme: "En lloc de constituir una política

i una economia de guerra, el neofeixisme és una entesa mundial per la seguretat, per la gestió d'una pau que no resulta menys terrible, amb una organització concertada de cada temor, de cada angoixa, que ens converteix cadascú en un microfeixista encarregat d'ofegar tota cosa, tota cara, tota paraula una mica forta, al nostre carrer, al nostre barri, al nostre cinema.”

És contra aquesta anestèsia general, d'on extreu la seva força consensual la nostra època, que Josep Maria Miró i Coromina exerceix la seva resistència. I si hi ha polèmica, és perquè abans de tot hi ha teatre.

Laurent Gallardo

Laurent Gallardo és professor de la Universitat Paris 8 i forma part del comitè de lectura català de la Maison Antoine Vitez. Ha traduït al francès, entre altres, *La dona que perdía tots els avions* de Josep M. Miró i Coromina, *Barcelona, mapa d'ombres* de Lluïsa Cunillé o *La màquina de parlar* de Victoria Szpunberg.

Aquest text és un fragment del pròleg a l'edició impresa de l'obra, publicada per Arola Editors (Tarragona, 2012).

Currículums

El director

Josep M. Miró i Coromina

Llicenciat en Dramatúrgia per l'Institut del Teatre i en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona. És autor d'una quinzena de textos, entre obres pròpies i dramatúrgies, per les quals ha rebut més d'una desena de premis.

Textos destacats

El Principi d'Arquimedes (2011, XXXVI Premi Born)

Gang Bang (2011, Teatre Nacional de Catalunya, dins el projecte T6)

La dona que perdia tots els avions (2009, XXXIV Premi Born)

Una història explicada del revés, o no (2009, Assaigs Oberts/Teatre Lliure)

La dona i el debutant (2008, Premi Teatre Principal)

La gran nit de Lurdes G. (2008, coescrita amb Cristina Clemente. Premi Lluís Solà)

Quan encara no sabíem res (Finalista Stückmarkt i Premi Crèdit andorrà), *360"* (2006, Premi Marqués de Bradomín)

Les dones de Caïn (2005, Premi Ramon Vinyes)

5 contes diferents (2011)

Com si entrès en una pàtria (Festival Grec 2010)

Cocaïna, absentia, pastilles de valda i cafè amb llet (2009)

El dia que vaig conèixer Harold Pinter (2009)

Ha dirigit l'òpera *La voix humaine*, amb text de Jean Cocteau i música de Francis Poulenc (Espai Brossa, 2010). Ha estat el responsable de la dramatúrgia i direcció (conjuntament amb Marc Artigau) dels espectacles de creació *M3*, *Eva i Adam: el darrer gènesi* i *Litúrgia E/XXI*.

Ha treballat com a periodista en diferents mitjans (COM ràdio, RNE, El 9 Nou i Ràdio Sant Cugat), com a docent (Escola Superior de Cinema de Catalunya -ESCAC- i KVLAR Periodistes) i com a guionista de televisió.

Els actors

Albert Ausellé

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. 2007/09. Programa de Tècnica Meisner per Javier Galitó-cava. 2008. Curs d'interpretació amb Juan Carlos Corazza. 2005. Curs de "La dramatúrgia catàstrofe" organitzat per la Sala Beckett i Temporada Alta. Per Rafael Spregelburd.

Teatre

2012. *El mercader de Venècia* de W. Shakespeare. Teatre Nacional de Catalunya. Dir: Rafel Duran

2010. *Nit de Reis* de W. Shakespeare. Teatre Nacional de Catalunya. Dir: Josep M. Mestres

2009. *Girafes*, escrita i dirigida per Pau Miró Festival Grec '09

2009. *Búfals*, escrita i dirigida per Pau Miró al Versus Teatre

2008. *Nunca estuviste tan adorable*, de Javier Daulte. Teatre CDN Madrid i Festival Grec

2008. *El senyor Perramon*, de J. M. de Sagarra. Director; Joan Anton Rechi. Teatre Romea.

2007. *Conte d'hivern*, de W. Shakespeare. Director: Ferran Madico. CAER. Festival Grec'07

2007. *Miniatures Violentes*, escrita i dirigida: Victòria Spunverg. Teatre Versus

2006. *Teràpies*, de Christopher Durang. Director: Rafael Calatayud. Teatre Condal

2005/06. *Panorama des del pont*, d'Arthur Miller. Director: Rafel Duran. Teatre Nacional de Catalunya

2004. *The Backroom*, de Adrian Pagan. Director: Xavier Pujolràs. Espectacle Guanyador del Projecte Alcover

Cine

2008. *Lo más importante de la vida es no haber muerto*. Dir. Pablo martin, Marc Recuenco y Olivier Pictet

2011. *Diacronia*. Dir. Eduard Riu

2010. *Limón y chocolate*. Dir. Gemma ferrer

2007. *BMW*. Dir. Pol Santiago

Televisió

2006/11. *Club Súper 3*

2007. *Càsting*. Director: Alejo Levis. Productora: life&pictures

2007. *Via Augusta*. Director: Joaquim Oristrell. Productora: Ovideo

2005. *Jet Lag*. Sèrie de TV3. Realitzadora: Sònia Sánchez

2004. *Majoria absoluta*. Sèrie de TV3. Realitzadora: Sònia Sánchez

2003. *El cor de la ciutat*. Sèrie de TV3

Roser Batalla

Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Llicenciada el 1986. *El gest*, amb Franco di Francescantonio. Barcelona, 1986. Interpretació, amb Carol Rosenfield. Barcelona, 1989. Interpretació de cançons, amb Hellen Gallagher. Barcelona, 1992. Cursos de Claqué (amb Mireia Font) i Tango Argentí (amb Paula Canals). Barcelona. Primer Cicle de Filologia Anglesa, a la Universitat Central de Barcelona (1982/1985). Professora especialista en Interpretació dins del Musical a l'Institut del Teatre de Barcelona, el curs 1999-2000. Debuta professionalment el 1987 amb Dagoll Dagom, en el paper de Yum-Yum a *El Mikado*.

Ha participat en els muntatges: *La disputa, Fantasio, Mar i cel, Snoopy, el musical, Flor de nit, Un ratolí, un gat, un canari i una boa a l'armari de Rena Lluçot, Historietes, Pel davant i pel darrere, Company, Fuita, Sota el Bosc Lacti, L'augment, El temps de Plank, La dona incompleta, The Full Monty, El Mètode Grönholm, Primera Plana, Casa de Nines, No són maneres de matar una dona, Mamma mia!, Trueta i M'agrada molt el que fas*. També ha treballat en televisió i doblatge i en el curtmetratge *Camí de Tango*.

Ha traduït i adaptat al català i castellà diversos musicals, entre els que destaquen *Sweeney Todd* (per la que va obtenir dos premis), *Chicago, T'estimo, ets perfecte... ja et canviaré, A little night music, The Full Monty i Follies*.

L'octubre del 2007 va presentar el seu primer treball com a professional en el camp de la direcció amb l'espectacle de petit format, *Un roure*, de l'autor contemporani anglès

Tim Crouch. Ha estat nominada als Premis *Butaca* per *El mètode Grönholm* (2002) i *No són maneres de matar una dona* (2003).

El 1992, l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya li va concedir el Premi a l'actriu de repartiment per la seva interpretació de *Patty a Snoopy!, el musical*. L'any següent, 1993, el monòleg *Un ratolí, un gat, un canari i una boa a l'armari* de Rena Lluçot li va valer una menció especial als Premis de la Crítica.

Últims treballs destacats

Teatre

2010. *El Mètode Grönholm*, de J. Galceran. Dir: Sergi Belbel.

2009. *M'agrada molt el que fas*, de C. Greep. Dir: Edu Pericas.

2009. *Trueta*, d'A. Aymar. Dir: Àngels Aymar.

2007. *Mamma mia!* musical de B. Ulvaeus i B. Andersson. Dir: Andrew Wail.

2006. *Des de l'ombra (Showstopper)*, de D. Rebellato. Dir: David Pintó. (monòleg, amb intervencions musicals de Laia Piró i Xavier Torras)

2003. *El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran. Dir: Sergi Belbel. Nominació als Premis Butaca 2003

2004. *No són maneres de matar una dona*, musical de D. J. Coen i W. Goldman. Dir: Sílvia Sanfeliu. 2004. Nominació als Premis Butaca

2004. *Casa de nines*, d'H. Ibsen. Dir: Rafel Duran.
2003. *Primera plana*, de B. Hecht i Ch. MacArthur. Dir: Sergi Belbel.
2003. *El mètode Grönholm*, de J. Galceran. Dir: Sergi Belbel.
2002. *The Full Monty* musical de T. McNally i D. Yazbek. Dir: Mario Gas.

Televisió

2008/07. *El cor de la ciutat* (telenovel·la) TV3.
2003. *Majoria absoluta* (sèrie) TV3.
2001. *Psicoexpress* (sèrie) TV3.
1998/96. *Nissaga de poder* (telenovel·la) TV3.
1995. *Estació d'enllanç* (sèrie)
1993. *Arnau* (sèrie) TV3
Quan es fa fosc (sèrie) TV3.
1990. *La Mirandolina* (dramàtic - versió musical) TV3.

Doblatge

Entre d'altres treballs, les sèries *Granotes de carrer* (amb cançons), *Marc i Sophie*, *Helena, quina canya!*, *Sensació de viure i Dracs i masmorres*

Cinema

1995. *Camí de Tango*. Curtmetratge escrit i dirigit per P. Canals. Barcelona.

Traducció

2012. *Follies* (al castellà) de Stephen Sondheim i James Goldman
2010. *Grease* (al castellà) de Jim Jacobs i Warren Casey
2007. *Hair* (al castellà) de Gerome Ragni i James Rado
2007. *Un roure* (al català i versió castellana en procés) de Tim Croach
2004. *Into the Woods* (al català) de Stephen Sondheim i James Lapine

2001. *The Full Monty* (al català i al castellà) de Terrence McNally y David Yazbek.
2000. *A little night music* (al català i al castellà) de Stephen Sondheim i Hugh Wheeler
2000. *T'estimo, ets perfecte... ja et canviaré* (al català i al castellà) de Joe DiPietro i Jimmy Roberts.

Rubén d'Eguia

Llicenciat en Art Dramàtic. Institut del Teatre de Barcelona. Taller Abadía Jóvenes Actores (2011). Entrenament a càmera i rodatge a Central de Cine. Eva Lesmes, María Ripoll i Macarena Pombo (2010/2011). Tècnica Meisner amb Mark Wakeling, Actor's Temple (2010/2011). The Piesn Kozla Theatre, Song of the Goat, workshop. Polònia (2006 i 2011). European Theatre Arts. Rose Bruford College. Londres. Kantor Project (2005).

Teatre

2012. *Luces de Bohemia*, de R.M. Valle-Inclán. Dir. Lluís Homar. Centro Dramático Nacional. Teatro María Guerrero. Personatge: pres anarquista.

2011/09 *La vida por delante*, de Romain Gary (Emile Ajar). Dir. José Maria Pou. Teatre Goya, Gira Nacional i Teatre Latina. Personatge: Momo. Premio Ercilla de Teatro. Actor revelación 2010.

2008. *European House* (pròleg d'un Hamlet sense paraules). Dir. Àlex Rigola. Gira Teatre Lliure.

2008. *El bordell*, de Lluïsa Cunillé. Dir. Xavier Albertí. Teatre Lliure.

2008. *Iceberg. Sinfonía poético visual*. Dir. Calixto Bieito. Expo Zaragoza 2008.

2008. *Eduard II*, de Bertolt Brecht. Dir. Rafel Duran. Institut del Teatre.

2008. *Acapulco*. Dir. Jorge Gallardo. Obrador de la Sala Beckett.

2007. *L'espantu*, de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells.

2006. *Performance*. Dir. John Grieve.

2005. *Commedia dell'Arte*. Dir. Gemma Beltran.

2001. Corto para la obra *Regufiats*. Dir. David Plana i Cesc Gay.

Altres especialitats

Cant (baríton), Acrobàcia i yoga ashtanga, dansa clàssica i contemporània.

Santi Ricart

Nascut a Vic, comença a fer teatre als sis anys dins el Quadre Escènic de l'Orfeo Vigatà, en el que hi treballarà fins els divuit anys. Cofundador de la companyia Trio de Tres amb la qual es dona a conèixer a Catalunya i a Espanya en ser seleccionats per participar al Encuentro Nacional de Teatro Contemporáneo para Grupos Jóvenes (Mérida, 1986). El 1986 entra a l'Institut de Teatre de Barcelona.

Entre d'altres, ha realitzat els següents tallers i seminaris d'especialització: Berty Tobias (curs de clown); Franco di Francescantonio (interpretació); Lassad (interpretació estils teatrals); Fidelma Twomey (claqué); Montserrat Comadira (cant) Sue Weston i Penny Cherns (Shakespeare), i Carol Rosenfeld (interpretació).

Últims treballs destacats

Teatre

Coriolà de William Shakespeare. El Canal Salt-Girona- Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2011-2012. Teatre de Salt. Teatre Lliure.

The End (un narco-mex-western-teatral) d'Àlex Rigola. Companyia: Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2010-2011. Teatre Lliure.

Gata sobre teulada de zinc calenta / Gata sobre tejado de zinc caliente de Tennessee Williams. Companyia: Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2010-2011. Teatre Lliure. Centro Dramático Nacional. Gira per Espanya i Catalunya.

Rock'n'Roll de Tom Stoppard. Companyia: Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2009-2010. Teatre Lliure- Naves del Español (Madrid).

Nixon- Frost / *"Nixon- Frost (unplugged escènic)* de Peter Morgan. Companyia: Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2009-2010.

La casa dels cors trencats de Bernard Shaw. Companyia: Teatre Nacional de Catalunya. Direcció: Josep Maria Mestres. Temporada 2008-2009.

Una ciutat brillant de Connor McPherson. Centre d'arts escèniques de Terrassa. Direcció: Jordi Vilà. Temporada 2008-2009.

Rock'n'Roll de Tom Stoppard. Companyia: Teatre Lliure. Direcció: Àlex Rigola. Temporada 2008-2009.
L'home, la Bèstia i la virtut de Luigi Pirandello. Centre d'arts escèniques de Terrassa, Teatre Nacional de Catalunya. Direcció: Pep Pla. Temporada 2007-2008.
La classe neutra versió lliure de *L'auca del señor Esteve* de Santiago Russinyol. Companyia: Fènix teatre. Direcció: Jordi Pons-Ribot. Temporada: 2007-2008.
Arcàdia de Tom Stoppard. Companyia: Teatre Nacional de Catalunya. Direcció: Ramon Simó. Temporada 2006-2007.

Cinema

Las voces de la noche. Direcció: Salvador García Ruiz. 2002.
Un plaer indescriptible. Direcció: Ignasi P. Ferré. 1992.
Aquesta nit o mai. Direcció: Ventura Pons. 1991.
Chatarra. Direcció: Félix Rotaeta. 1991.

Televisió

Infidels. Direcció: Maria Almagro, Sònia Sanchez. Diagonal TV- TV3 2009, 2010, 2011.
Zoo. Direcció: Jesús Segura. Diagonal TV-TV3 2008
Àngels i Sants. Realització: Pau Freixas. Fair Play- TV3 2005
De moda. Realització: Lluís Maria Güell. Diagonal TV- TV3 2004
Majoria absoluta. Realització: Sònia Sanchez. TV3 2004
Hospital Central. Realització: Javier Pizarro. Videomedia- T5 2003
Jet-lag. Realització: Sònia Sanchez. T de Teatre - TV3 2002
La compasión del diablo. Paco Siurana. TV-Movie. Forta. 2002
Mirall trencat (sèrie). Realització; Orestes Lara. Diagonal TV per a TVC. 2001.
El comisario (sèrie). Realització; Jesús Font. Boca televisión per a Tele5. 2000
Nissaga l'herència (sèrie). Realització: Sílvia Quer, Javier Arazola. TV3. 1999-2000.
Puerta con puerta (sèrie). Realització: Miguel Angel Díez. TVE. 1997-98.
Sitges (sèrie). Realització: Eduard Cortés. TV3. 1996-1997.
Para qué sirve un marido (sèrie). Realització: Rosa Vergés. TVE. 1996.
Estació d'enllanç (sèrie). Realització: Orestes Lara, Sílvia Quer, Jordi Frades i Xavier Berraondo. TV3. 1995-1998.
Arnau, els dies secrets (sèrie). Realització: Jordi Roura. TV3. 1993.
Agència de viatges (sèrie). Realització: Jordi Roura. TV3 1993.
Quico (sèrie). Realització: Eduard Coertés. TV3. 1992.
Els savis de Vilatrista, de Santiago Russinyol (dramàtic). Realització: Xavier Berraondo. TV3. 1992.
La granja (sèrie). Realització: Orestes Lara. TV3. 1991.

Ràdio

Sí o què? El pugrama. (Magasí d'entreteniment i concurs). Ràdio Sabadell.
Anem o què? (Programa d'entrevistes). Ràdio Sabadell.
Sí o què?. (Concurs) Ràdio Sabadell
Aeroport de David Plana (dramàtic). Dir: Dolors Martinez. Catalunya Cultura 2000.

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Recordo l'Habana de David Plana (dramàtic). Dir: Dolors Martínez.

Catalunya Cultura 2000.

Retrat sense tulipes de Gerad Vázquez (dramàtic). Dir: Sergi Belbel.

Catalunya Ràdio 1991.

Tirant lo blanc (sèrie). Direcció: Jaume Villanueva. Catalunya Ràdio.1991.

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Alegre de Dalt 55 bis
08024 Barcelona
www.salabeckett.cat

info@salabeckett.cat

premsa@salabeckett.cat
comunicacio@salabeckett.cat

segueix-nos també a Facebook i a Twitter @salabeckett

Espai subvencionat per:

 Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

 Ajuntament de Barcelona
Barcelona Cultura

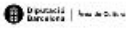
Amb el suport de:

Institucions:

Logo Ajuntament de Barcelona

Logo ICEC

Logo Diputació de Barcelona

Logo Ministeri

Mitjans de Comunicació:

Logo El Periódico

Logo Catalunya Ràdio

Logo TV3

Logo TR3SC

Col·laboradors:

Logo Smeg

Logo Codorniu

Logo Castell del Remei

Venda d'entrades:

Logo TELENTRADA i PROMENTRADA

On es pugui (per exemple sota la fitxa) afegir:

 FOCUS DISTRIBUCIÓ
Tel 93 309 75 38 Jordi Basomba
www.focus.cat jbasomba@focus.cat

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

MÉS GREC A INTERNET I XARXES SOCIALS

Web del festival i Arxiu històric
www.bcn.cat/grec

Twitter
www.twitter.com/grecfestivalbcn
@grecfestivalbcn
Etiqueta #grec2012

Facebook
www.facebook.com/Grec.Festival.Barcelona

Youtube
www.youtube.com/user/grecfestivalbcn

Flickr
www.flickr.com/photos/grecfestivaldebarcelona

Issuu
<http://issuu.com/grecfestivalbcn/docs/programageneralgrec2012>

OFICINA DE PREMSA GREC 2012

Institut de Cultura de Barcelona
La Rambla, 99
08002 Barcelona
Telèfon 933 161 069
Correu electrònic: premsaicub@bcn.cat

Disposeu d'imatges, dossiers, notes de premsa, convocatòries per rodes de premsa i sessions per a mitjans gràfics en el següent enllaç:
<https://eicub.net/?grup=Grec2012>